Щодня барвистішим стає осінній лист.
Яка мозаїка порослих лісом схилів! —
На них з небес маляр-абстракціоніст
Гарячих барв палітру вилляв:

Осик і ясенів мінлива золотінь
І мідь дубів, багрянець кленів,
І де-не-де, немов густа зелена тінь,
ялини вкраплені зелені.

Це знов шалених барв осінній фестиваль
справляють пагорби й яруги,
Мене ж уводить пам'ять в іншу даль,
Куди хотів би я ступити вдруге.

Туди, де в'ється, де снує моя Грузька,
Ріка замулена і невелика.
Далека вітчинно, яка ж бо ти близька,
Хоч і не бачив я тебе піввіку.

Там виструнчився очерет як на парад:
Самі султани і плюмажі
І, як у давнину, за рядом довгий ряд
Убрід муругі тягнуть мажі.

Соплять муругі, не збавляючи ходи,
Ступаючи на дно спроквола,
І з-під старезних ярм до самої води
Важкі звисають їхні вола.

Смугасті кавуни з баштанів степових
І динь — корзина на корзині,
Й погоничів засмаглих дотепи і сміх —
Дитинства спогади осінні…

І так до себе манить предків світ,
Що в генах у моїх не дарма.
Як ява, а не спогад — і Грузька, і брід,
Воли чумацькі й скіфські ярма.